

TRACY
CHEVALIER

Simetria
de temut

Traducere din limba engleză
de Fraga Cusin și Ioana Filat

POLIROM
2014

Tracy Chevalier, *Burning Bright*

Copyright © Tracy Chevalier 2007

All rights reserved

© 2009, 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Ernst Ludwig Kirchner (1880-1938),
Ecvestră, 1913

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
CHEVALIER, TRACY

Simetria de temut / Tracy Chevalier; trad. din lb. eng.
de Fraga Cusin și Ioana Filat. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4133-8

ISBN ePub: 978-973-46-4418-6

ISBN PDF: 978-973-46-4419-3

I. Cusin, Fraga (trad.)

II. Filat, Ioana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Trei

De cealaltă parte a zidului, Maggie, tolănită pe treptele foișorului familiei Blake, frunzărea *Cântecele inocenței*, când își auzi mama în grădina vecinilor și țâșni în picioare ca la plesnetul unui bici. Era un șoc să audă vocea ca de crainic a lui Bet Butterfield, după ce se legănase în accentele din Dorset ale femeilor din familia Kellaway și în sporovălala monotonă despre Piddle Valley.

Se simți ciudat trăgând cu urechea când se vorbea chiar despre ea. Bet Butterfield avea tonul cuiva care compară la piață prețul merelor și lui Maggie îi trebuiră câteva minute până să-și dea seama că cele două Kellaway și mama ei vorbeau despre ea. Își petrecu brațele peste genunchii strânși la piept și își lăsă bărbia pe ei, legănându-se ușor, în ușa foișorului.

Maggie încă se mai mira că soții Blake n-o alungaseră din grădina lor, așa cum era sigură că ar fi făcut părinții săi, dacă ar fi găsit o fată vagaboandă la ei în grădină. De fapt, Maggie s-a străduit din răspuțeri să rămână ascunsă în primele zile în care s-a aflat acolo. Dar i-a fost foarte greu. În noaptea în care a sărit pentru prima oară peste zid, n-a dormit deloc, tremurând în fundul grădinii, printre rugii de mure peste care se prăvălise, cu toate că era o noapte caldă, și tresărind la fiecare foșnet și trosnet iscat de șobolanii, de vulpile și de pisicile care-și vedeau de treburile lor pe lângă ea. Maggie nu se temea de animale, însă zgomotele lor o făceau să se gândească dacă nu cumva erau oamenii prin preajmă, cu toate că

grădina soților Blake era izolată, ferită de strigătele din cârciumi, de foiala de la conacul familiei Astley, de ciondănelile bețivanilor și de ghigoșele de după ziduri dosnice. Nu-i plăcea deloc că nu avea patru pereți și un acoperiș s-o protejeze și, spre sfârșitul nopții, s-a strecurat în foisor, unde a dormit iepurește până în zori, trezindu-se cu un strigăt scurt când i s-a părut că stătea cineva în prag. Era doar o pisică din vecini, care o privea curioasă.

A doua zi, a trecut Westminster Bridge și a moțait la soare în parcul St James, știind că era puțin probabil ca ai ei să se ducă acolo. În noaptea aceea s-a ascuns în foisor, de data asta cu o pătură pe care o furase de acasă când nu era nimeni acolo, și a dormit mult mai bine. Ba chiar atât de bine, încât s-a trezit târziu, cu soarele în ochi și cu domnul Blake așezat afară, pe treptele foisorului, cu un castronaș de vișine alături.

— Ah! a exclamat Maggie, ridicându-se în capul oaselor și dându-și la o parte părul ciufulit de pe ochi. Scuzați-mă, domnule Blake, eu...

O singură privire a ochilor lui cenușii strălucitori a făcut-o să tacă.

— Vrei niște vișine, fata mea? Primele pe anul ăsta.

A așezat castronașul lângă ea, apoi s-a întors să privească în spate, spre grădină.

— Mulțumesc.

Maggie s-a străduit să nu le înfulece, cu toate că mâncase puțin în ultimele două zile. Pe când întindea mâna spre castronaș pentru a patra oară, a observat că domnul Blake avea pe genunchi caletul de schițe.

— Vă pregăteți să mă desenați? a întrebat ea, silindu-se să-și redobândească ceva din vioiciunea cu care ieșea din situații stânjenitoare.

— A, nu, fata mea, pe cât pot, eu nu desenez niciodată după natură.

— De ce nu? Nu-i mai ușor decât să inventezi?

Domnul Blake s-a întors pe jumătate spre ea.

— Dar nu inventez. Totul se află deja în capul meu și eu pur și simplu desenez ce văd acolo.

Maggie a scuipat un sămbure în palmă, alături de ceilalți pe care-i păstra acolo, ascunzându-și cu acel gest dezamăgirea. I-ar fi plăcut ca domnul Blake s-o deseneze.

— Păi, și ce vedeți în capul 'mneavoastră? Copii ca în pozele acelea din carte?

Domnul Blake a aprobat din cap.

— Copii și îngeri și bărbați și femei care vorbesc cu mine și unul cu altul.

— Și-i desenați acolo? a întrebat ea, arătând spre caiet.

— Uneori.

— Pot să mă uit?

— Firește.

Domnul Blake i-a întins caietul. Maggie a aruncat sămburii de vișine în grădină și și-a șters mâna pe fustă înainte de a lua caietul de schițe, știind, fără să i se spună, că pentru el era important. Domnul Blake a confirmat, adăugând:

— Acesta este caietul fratelui meu, Robert. El îmi îngăduie să-l folosesc.

Maggie l-a frunzărit, acordând mai multă atenție desenelor decât cuvintelor. Chiar dacă ar fi știut să citească, i-ar fi fost greu să descifreze scrisul lui măzgălit, plin de cuvinte și rânduri tăiate, suprapuse, versuri răsturnate, pe alocuri scrise în grabă, încât arătau mai curând ca niște semne negre decât ca litere.

— Mamă, ce încâlceală, a murmurat ea, încercând să deslușească ceva din amestecul de cuvinte și imagini de pe una din pagini. Doamne, ce de mai tăieturi!

Domnul Blake a râs.

— Nu întotdeauna prima imagine e și cea mai reușită. E nevoie s-o prelucrezi, ca să strălucească.

Multe dintre desene erau schițe brute, abia recognoscibile. Altele însă erau executate mai

îngrijit. Pe una din pagini, o față monstruoasă ducea în gură un trup fără viață. Pe alta, un bărbat gol era întins pe toată pagina, strigând disperat. Un bărbat cu barbă, în robă și cu o expresie îndurerată îl vorbea altui bărbat cu capul plecat. Un bărbat și o femeie stăteau unul lângă altul, goi, în picioare, și alte trupuri goale erau desenate în poziții spasmodice și contorsionate. Maggie a chicotit la vederea unei schițe cu un bărbat care urina la un zid, dar în rest n-a prea râs. Majoritatea ilustrațiilor îi dădeau fiori.

S-a oprit la o pagină plină cu desene mici, îngeri cu aripi strânse, un bărbat care purta un copil mic pe cap, fețe cu ochi ieșiți din orbite și guri căscate. În partea de sus se afla reprezentarea izbitor de asemănătoare a unui bărbat cu ochi rotunzi, nas lung și zâmbet fățarnic, cu capul acoperit de un talmeș-balmeș de păr ondulat. Arăta atât de diferit de celelalte figuri – mai concret și unic – și desenul era făcut cu atâta grijă și migală, încât Maggie și-a dat seama imediat că era un personaj real.

— Și asta cine e?

Domnul Blake a privit pagina.

— Ah, acesta este Thomas Paine. Ai auzit de el, copila mea?

Maggie și-a scormonit amintirile despre nenumăratele seri petrecute moțând cu familia la Anghinarea.

— Cred că da. Tata vorbește de el la cârciumă. A scris ceva care l-a băgat în bucluc, nu-i așa?

— *Drepturile omului.*

— Stați așa. Țsta îi sprijină pe franțuji, nu? Ca...

Maggie s-a întrerupt, amintindu-și de acea *bonnet rouge* a domnului Blake. Nu-l mai văzuse purtând-o în ultima vreme.

— Vasăzică, îl cunoașteți pe Tom Paine?

Domnul Blake și-a lăsat capul pe spate și și-a mijit ochii în direcția viței-de-vie care șerpuia pe zid.

— L-am întâlnit.

— Păi, înseamnă că desenați și oameni adevărați. Țsta nu-i numai din capul 'mneavoastră, nu?

Domnul Blake s-a întors s-o privească pe Maggie în față.

— Ai dreptate, fata mea. Cum te cheamă?

— Maggie, a răspuns ea, mândră că cineva ca el voia să știe.

— Ai dreptate, Maggie. L-am desenat, într-adevăr, în timp ce el stătea față în față cu mine. Aceea a fost într-adevăr o împrejurare în care am desenat după natură. Domnul Paine părea s-o ceară. Presupun că ăsta e genul de om. Dar nu fac din asta o practică.

— Deci...

Maggie a șovăit, nefiind sigură dacă se cuvine să-l îmboldească pe un om ca domnul Blake. Însă el a privit-o întrebător, cu sprâncenele ridicate, cu un aer deschis, și ea a simțit că aici, în această grădină, putea pune întrebări pe care nu le-ar fi pus în altă parte. Era începutul educației ei.

— În catedrală, a spus ea, desenați ceva ce vedeți de-adevăratalea. Statuia... doar că fără haine.

Domnul Blake a privit-o cercetător. Mici mișcări pe chipul lui îi însoțeau gândurile, exprimând nedumerire, surpriză și apoi încântare.

— Da, fata mea, am desenat într-adevăr statuia. Dar nu desenam ce se afla acolo, nu-i așa?

— Nu, asta-i clar.

Maggie chicoti la amintirea schiței lui cu statuia goală pușcă.

Odată lecția încheiată, domnul Blake și-a luat caietul de schițe și s-a ridicat, scuturându-și picioarele, ca pentru a le dezlega.

Scrâșnetul unei ferestre care se deschidea a făcut-o pe Maggie să privească în sus. Jem deschidea fereastra din spate a casei din vecini. I-a văzut, pe ea și pe domnul Blake, și a încrăcnițit, holbându-se. Maggie și-a dus un deget la buze.

Domnul Blake nu s-a uitat în sus la auzul sunetului, așa cum ar fi făcut majoritatea oamenilor, ci a pornit-o către ușă. Lui Maggie i se părea că era interesat de lumea din jur doar când voia el; și acum își pierduse interesul deopotrivă pentru grădina lui și pentru ea.

— Mulțumesc pentru vișine, domnule Blake! i-a strigat Maggie.

El a ridicat o mână în semn de răspuns, însă fără să se întoarcă.

După ce domnul Blake a intrat în casă, Maggie i-a făcut semn lui Jem să vină la ea. El s-a încruntat, apoi a dispărut de la fereastră. După câteva minute, capul i s-a ițit deasupra zidului. Se cățărăse pe banca domnișoarei Pelham și stătea cu picioarele pe spătarul ei.

— Ce cauți aici? a șoptit el.

— Vino-ncoace, alde Blake n-o să se supere!

— Nu pot, talca are nevole de mine. Ce faci aici? a repetat el.

— Am plecat de-acasă. Să nu spui la nimeni că sunt aici. Promiți?

— Ai mei o să te vadă de la fereastră.

— Poți să-i spui lui Maisie, da' atât. Promiți?

— E în regulă, a spus Jem după o clipă.

— Ne vedem mai târziu, jos, lângă palatul Lambeth.

— Bine, a aprobat el, dând să coboare.

— Jem?

El s-a oprit.

— Ce?

— Mi-aduci ceva de mâncare?

Și așa a rămas Maggie în grădina soților Blake. Cei doi n-au spus nimic despre faptul că se afla acolo, nici măcar atunci când ea a rămas în continuare. La început, își petrecea cea mai mare parte din zi afară, prin Lambeth, evitând locurile unde s-ar fi putut afla părinții și fratele ei, întâlnindu-se cu Jem și cu Maisie când putea. După o vreme, când devenise clar că pe soții Blake nu-i